

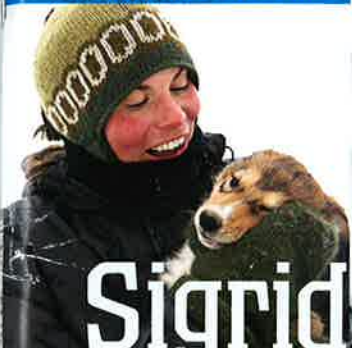
TEST: Vintersoveposer i kunstfiber

www.friluftsliv.no

Friluftsliv

WINTER NORDNATUR OPPLEV

Frilftsprofilen:

Sigrid Ekran

- Tøff hundekjører i myk innpakning

Romsdals
fineste toppturer på ski

Svalbard
- Hundekjøring

Fra hytte til hytte
i Nord-Sverige

Dyreliv i vinterskogen

- 10 TIPS til telemarkteknikken
- Ulvesporing: I fotefarene til Gråbein
- På telttur med barn

Nr. 1 - 2010 Kr 59

RETURUKE I3

INTERPRESS NORGE

01

Tror du at du kan smile deg frem til målstreken i Nome? Du har ikke penger og guts nok! Det er kanskje best om du holder deg til studier og skiturer.

TEKST OG FOTO:
ANN CATHRIN SOLBAKKEN

Sigrid Ekran: Beintøff hundekjørere i myk innpakning

Navn: Sigrid Ekran

Alder: 29 år

Fødested: Sparbu i Nord-Trøndelag

Bosted: Grimsbu i Follidalen.

Bor sammen med:

28 voksne hunder, fire valper og den amerikanske handleren Mark Chin.

Yrke: Profesjonell hundekjører.

Jobber 70 prosent fra hjemmekontor for Norsk Navigasjon. Foredragsholder.

Utdanning: Utmarksforvaltning ved Høyskolen i Hedmark avdeling Evenstad. Mastergrad i Northern Studies ved University of Alaska i Fairbanks.

Karrierer:

TV-fjes i serien "Vi på Langedrag". Jobbet for Team Norway og Robert Sørlie fra 2004–2006. Deltok i Iditarod i 2007, der hun ble nr 20, og beste debutant. Deltok også i 2008 der hun kom på en 24. plass.

Aktuell:

Har nettopp fått sponsormidler for cirka 450.000,- årlig i tre år fremover. Målet er å vinne Iditarod 2012. Deltaker i Dorthe Skappels nye program "Ekstrem lidenskap".

Nettside:

www.teamsigridekran.no

Det var ikke mange som trodde på Sigrid Ekran da hun bestemte seg for å delta i verdens lengste og tøffeste hundeløp. Men heldigvis er Sigrid sta. Iditarod er 1.800 kilometer langt og kjøres gjennom den amerikanske delstaten Alaska hvert år. Med knekt nese, forfrysninger og matforgiftning fullførte Sigrid løpet i 2007 etter ti dager og 13 timer på sleden. Hun ble kåret til årets beste debutant og havnet på en 20. plass.

Nå er Sigrid tilbake i Norge etter fem år som fastboende i Alaska. Hun satser fremdeles høyt. Veldig høyt. I 2012 satser hun alt på vinne Iditarod. Med norske sponsorer i ryggen, som sikrer henne 450.000,- årlig i tre år fremover, slipper hun å bytte bort bil, kano og årer for å komme til startstreken.

Savner Alaska

– Det er fine treningsforhold her og et høyt nivå på de norske hundekjørerne, men... Hundekjøreren med det varme smilet, tenker seg godt om. De røde vinter skoene i ull lager spor i det tynne snølaget. Hun står i brune bukser med villmarks-kniv i beltet, hjemmestrikket grå genser med mønster i brunt og hvitt og en limegrønn strikkelue tredd nedover to brune fletter. Vi er på Norsk Villrein-senter på Hjerkin 1.040 meter over havet.

– Det er for mykje folk og før mange veja, kommer det på klingende trøndersk.

Sigrid savner villmarka i Alaska – en stat der hundekjøring kan sammenlignes med langrenn her i landet. Hun savner koier uten vann og strøm, der middagen plasker i vannet eller tusler rundt i skogen og venter på å bli fanget. Ikke minst savner hun venner blant hundekjørere, indianere og eskimoer. Sigrid fikk ikke visum lenger. Den eneste muligheten for å bli i Alaska var å ta en doktorgrad eller å gifte seg. Ingen av delene var aktuelt. Hun skulle gjerne blitt der et par år til, men foretrekker Norge hvis mann og barn skulle dukke opp en vakker dag.

– Tro om det begynner å regne?

Hundekjøreren ser på skodda som henger nedover fjelltoppene på Dovre og ser plutselig bekymret ut. Det er bare en uke siden hun og den amerikanske hundepasserer hennes Mark Chin flyttet hele bøtteballetten til fjells. Det ble ikke mange turene før sledeføret blåste bort.

– Jeg tror jeg skal ringe noen venner i Oppdal for å høre hvordan det er der. Jeg er litt nomade, skjønner du. Jeg drar dit snøen er.

Det biter i fingertuppene. Vi går inn i koia som Sigrid leier for 100 kroner

For en trekkhund gjelder det å slappe av når man kan.

– Hver enkelt hund trenger litt forskjellig trening og litt forskjellig behandling. Noen kan jeg kjefta på, mens andre kan jeg nesten ikke heve stemmen til. Det er som en skokk med unger, der alle trenger forskjellig behandling.

Litt humor og temperament må til.

natta. Hun setter seg på senga der en rød og blå sovepose ligger utstrakt, og tar på seg skaller. En rødspraglete katt farer som en tornado rundt før den kaster seg over et hårete hundeteppa i hjørnet. Sigrid har alltid en eller flere hunder inne om natta.

– Se det snør, jubler hun.

Gjennom vinduet ser vi 27 nedsnødde alaska huskyer i hvert sitt halmrede.

Jeg vil ha en liten hund

”Jeg vil ha en liten hund” ble spilt om og om igjen da Sigrid var liten. Sin egen hund ble det ikke før i voksen alder, men på småbruket på Sparbu i Nord-Trøndelag ble det etter hvert mange dyr. Det var rene 17. mai-toget hver gang hun gikk til skolebussen. Først kom Sigrid med rød ransel, deretter 12 gjess, en geit, en stor kanin og et koppelam.

Sigrids barndom var preget av idrett og utendørsaktiviteter sammen med lillebroren Petter og to oppofrende foreldre. Barndomsvennene husker henne best som ei beskjeden hestejente og hadde aldri trodd at hun en dag skulle delta i knalltøffe hundeløp.

I studietiden fikk hun større og større interesse for norske oppdagere som Helge Ingstad, Fridtjof Nansen og den norske hundekjører Leonhard Seppala.

Denne interessen førte henne på en kano-tur til Alaska i 2003. Sigrid rakk så vidt hjemom før hun var tilbake som utvekslingsstudent. Etter hvert ble det mindre og mindre skole, og mer og mer hundekjøring.

Ready!

Sigrid langer over en oransje og sort boblebukse med reflekser og en enorm blå dunjakke med ulveskinnskrage. Det er de samme klærne som Dorthe Skappel brukte, da programlederen var med på tur.

– Jeg må finne ut når programmet kommer, slik at jeg får sett det hos venner.

Sigrid har ikke hatt TV siden hun bodde hjemme hos foreldrene, og har heller aldri bodd i en by.

– Savner du det?

– Nei, jeg savner det ikke, men jeg gleder meg alltid til å dra på kaffebar når

jeg har et ærend i byen. Men det tar som regel ikke mange minuttene før jeg til og med lengter etter å plukke bæsj i hundegården. Ikke fordi det er så spesielt artig, men fordi det er en del av hverdagen min. Vi seler på 14 hunder. Telefonen ringer stadig.

– Jeg har besøk, men kom bare en tur, du.

Sigrid putter iPhoneen mellom øret og luekanten for å få hendene fri. Hun prater rolig og mykt mens hun sjekker poter. Tredeputer som har den minste antydning til slitasje, får på en knall oransje potesokk.

Vi vagger som pingviner bort til den røde firhjulingen, og er klare for fire mil på bilfrie grusveier. Sigrid synes det er kjedelig å kjøre for motor.

– Du smiler alltid i media. Er du alltid blid?

– Ja, på løp så er jeg blid. Det er jo dette jeg elsker å gjøre. Men spør du meg når jeg holder på med dataen er svaret nei. Sigrid har også tunge dager. Da lar hun være å dra på tur.

– Det er ikke noe artig for laget, dersom treneren er dritsur.

14 toptrente hunder uler, hopper og bjeffer. Sigrid vrir om nøkkelen.

– Ready, roper hun gjennom motorstøyen. Sorte, hvite, lysebrune og gråspraglete hunder galopperer av gårde som våryre araberhingster.

– Det er bra med litt humør og temperament, humrer hun.

Individer

På startstreken før Iditarod går Sigrid rundt og klapper hver enkelt hund.

– Gjør du det hver gang?

– Ja, hundene er jo bestevennene mine. Jeg er litt flinkere med hunder enn folk, tror jeg. Hun smiler litt sjenert.

– Hver enkelt hund trenger litt forskjellig trening og litt forskjellig behandling. Noen kan jeg kjefta på, mens andre kan jeg nesten ikke heve stemmen til. Det er som en skokk med unger, der alle trenger forskjellig behandling.

På veien foran oss kommer tre grønnkledde personer. Sigrid skrur av motoren

– Så lenge jeg har det gøy, hundene har det fint og det går rundt så holder jeg på!

Kontakt med hundene er viktig

og lar de firbente dra doningen alene.

– Det er så mange turgåere her oppe, som irriterer seg over motordur, hvisker hun. Isbelagt grus smeller opp i metallet. Sigrid smiler og vinker idet vi passerer. Mennene smiler og vinker tilbake. Etter to mil er det tid for en matbit. Ikke til oss. Til hundene selvfølgelig. Ett kjøttstykke til hver. Et par solstråler er i ferd med å bryte gjennom skylaget. Vi står i ei fjellside med utsikt over Dombås. Plutselig får Sigrid se en villrein flokk på vei mot oss. Vi står rolig og venter, mens dyrene passerer på bakketoppen over oss.

Slit og søvnmangel

– Hvis hundene er dauslitne, og det er tungt føre, så tar jeg en hvilepause før planlagt. Jeg kjører aldri ut fra sjekkpunkt under Iditarod dersom jeg merker at hundene ikke bjeffer og vil videre. Jeg tror hundene har det bedre enn meg til tider. Hun smiler igjen.

Under Iditarod har deltakerne tre obliga-

toriske hvilepauser, to stopp på 8 timer og en på 24 timer. Bortsett fra disse sover Sigrid i snitt to timer i døgnet.

Sparbu-jenta mener det å takle søvn-mangel handler om selvdisciplin og at det ikke er så ille når det kun dreier seg om en kort definert periode. Det går i bølgedaler. *– En blir kjempetrøtt, så trøtt at en føler at en nesten holder på å dø, og så er det akkurat som om kroppen hviler og så blir det bedre igjen.*

Hundekjøreren påstår hardnakket at hun ikke sliter med hallusinasjoner, men innrømmer å ha sett både New York sine skyskraperne og flygende hunder i ødemarka.

– Det er ingen som tvinger meg til å kjøre løp, skyter hun inn. Jeg gjør det fordi det er kjempeartig! Jeg har det helt topp i løypa, og hadde aldri gjort det dersom jeg synes det var helt forferdelig. Når Sigrid passerer målstreken, blir hun nesten litt deppa. Drømmen er over.

– Er du sliten i ukevis etterpå?

– Jeg tror ikke at en skal tenke så mye

på det. Hun ler igjen.

– Det gjelder bare å komme i gang med sitt vanlige liv så raskt som mulig.

Skjebnesvanger e-post

Drømmen om Iditarod startet med en e-post fra Robert Sørlie i Team Norway. Han lurte på om alaskastudenten kunne

Robert Sørlie har fulgt Sigrid Ekran i flere år, og ser ingen grunn til at hun ikke skulle hevde seg i toppen i Iditarod.

FOTO: RANDULF VALLE

hjelp teamet og pakke depotbagger. Dette ble et viktig bekjentskap. Det er Robert som har lært henne å kjøre hund. Vi ringer læremesteren.

Sigrid kjenner hver enkelt hund i spannet.

– Sigrid er fokusert på det hun gjør, og villig til å gjøre det som skal til for å bli best, spraker det på en dårlig telefonlinje. Når forstod du at hun hadde talent?

– Jeg så det etter hvert. Hun har god kontakt med dyr, og både hjerte og kjærlighet for dette.

– Sigrid hadde kun 16 hunder første gangen hun startet i Iditarod. Trodde du hun kom til å klare det?

– Jeg hadde tru på at Sigrid kom til å gjennomføre, men jeg trudde ikke hun skulle plassere seg så bra. Hun levde nærmest fra hånd til munn på den tiden, og hadde det ikke lett. Men hun hadde kjøpt hunder fra de beste, og hadde god kontakt med hver enkelt.

Konkurrentene som kan velge blant 150 hunder, kjenner ikke hver enkelt godt...

– Tror du Sigrid kan vinne Iditarod 2012?

– Hvis jeg kan vinne, hvorfor ikke henne? Sigrid vokser med oppgavene. Hun er tøff og mentalt sterk. Dessuten er jenter flinkere til å stelle hundene sine, forteller Robert Sørlie.

Tankens kraft

Den amerikanske hundekjørereren Susan Butscher lærte Sigrid noe viktig før hun døde av leukemi i 2006 – å ha troen på det du driver med. Hun deltok uttallige ganger, men vant ikke før hun sa til seg selv: "I år skal jeg vinne". Da vant hun tre år på rad, noe ingen andre har klart å kopiere. Sigrid vil vinne, og skal gjøre det hun kan for å få frem et godt spann til 2012. Hvor lenge hun kommer til å holde på, vet hun ikke.

– Så lenge jeg har det gøy, hundene har det fint og det går rundt så holder jeg på! Sigrid elsker hundene sine. Hun driver med hundekjøring for å få fred i sinnet. Når 29-åringen hopper på sleden forsvinner alle problemer. De dukker ikke opp igjen før hun er ute av hundegården igjen. Å ta vare på hundene er en lidenskap, skriver hun i dagboken sin. Jo bedre hun tar vare på dem, desto bedre vil de prestere. F

Førjulstrening langs Snøheimvegen i Dovrefjell.

